

Mač kneza Stefana

U dalekoj prošlosti, u vreme Turaka mnogima je bilo teško, ali mnogo važnije pitanje bio je mač. Pod vladavinom Turaka nije bio lak život. Jadne seljake su primoravali da plaćaju poreze i daju svoje plodove od kojih su živeli.

Turski vladar bio je Osmanaga. Bio je visok, krupan i imao je strog zastrašujuć pogled. Uvek je imao svoju lulu pri ruci. Jedan od seljaka bio je dečak Mioša. Sa njim živela je njegova majka ali nažalost ona je pobjegla kada su je gonili turski vojnici. Pomagao mu je njegov drug Dobrija kome su odveli oca u tamnicu.

Osmanaga je bio u svojoj kuli skroz na vrhu. Imao je pogled na planinu i vrlo gustu šumu koja je za njega bila zastrašujuća. U šumi su živeli hajduci. Vrh planine nazvan je po jednom od hajduka a to je bio Zeko. O njemu su se pričale razne priče. Vekovima je branio svoju planinu i svoj narod i nesumnjivo se protivio Turcima.

Osmanaga je prilikom napada iz manastira ukrao mač kneza Stefana. Njegov sin otišao je u vojničku školu da nauči da ratuje. Osmanaga je čuvao taj mač za njega ali Mioša to nije mogao da gleda svojim očima. Danima je smišljao plan za prekrađu i napokon je to i uradio. Tokom rata Aga je našao malu devojčicu i od tada je živela sa Osmanagom. Jednog lepog letnjeg dana Mioša se iskrao i ušao u kulu, izbacio mač ali Aga ga je video. Devojčica je uhvatila mač i bacila u reku a Dobrija ga je zgrabio i pobjegao sa njim. Ispostavilo se da je Miošina majka zapravo Psoglava. Strašno stvorenje sa psećom glavom i tri sise. Ona ga je izbavila pa je pobjegao.

Sasvim je jasno da Mioša predstavlja Srbiju, a Osmanaga srpskog neprijatelja. Drago mi je što su sačuvane fantastične priče i legende o borbi srpskog naroda za slobodu. Da nije ovakvih priča, ni mi ne bismo znali koliko smo srećni što danas živimo kao slobodan narod. I dalje treba da prenosimo istorijske priče s kolena na koleno i da nikada ne zaboravimo da smo mi potomci Mioše i srpskih hajduka.